

Alfred Palla

Kosmiczna świątynia

Świątynia izraelska była osobliwym fenomenem - "odbiciem prawdziwej" (Hbr.9:24; Ap.11:19). Góra Syjon symbolizowała kosmiczną górę z niebiańską siedzibą Jahwe (Ps.11:4), gdzie nad oryginalną Arką stoi tron Boży (Ap.11:19; 15:5), wokół którego zbierają się *beni Elohim*

synowie Boży (Hi.1-2), kosmiczna Rada 24 Starców (Ap.4:3-11).

[\(1\)](#)

Wiele elementów świątyni izraelskiej wskazywało na powyższy związek. Motywy z drzewem życia zdobiące jej wnętrze były aluzją do drzewa życia na niebiańskiej Górze Narad. Postacie cherubów wyrzeźbione na ścianach i wyhaftowane na zasłonach, a także aniołowie strzegący Arki stanowili odbicie niebiańskiej rzeczywistości (Iz.6:2-3), do której aluzją była ogromna kadź zwana Rozlanym Morzem (1Krl.7:23-26), symbolizująca Szklane Morze przed tronem Boga (Wj.24:10; Ap.4:6). [\(2\)](#)

Biblijna nauka o niebiańskiej świątyni odgrywała istotną rolę w judaizmie i wczesnym chrześcijaństwie (Hbr.8:1-5). Znikła we wczesnym średniowieczu pod wpływem filozofii platońskiej, która głosiła dychotomię między rzeczami materialnymi (uważanymi za niższego rzędu) a należącymi do świata idei (wyższego rzędu). Niebiańska, materialna świątynia nie pasowała do platońskiego modelu, dlatego wraz ze wzrostem jego popularności wśród średniowiecznych scholastyków, powędrowała do lamusa. O drugiej ważnej przyczynie pisze w książce *Nauki Pisma Świętego* profesor Zachariasz Łyko:

"Po wyjściu chrześcijaństwa z katakumb i przyjęciu protektoratu władzy świeckiej (era konstantyńska), poczęto wznosić wspaniałe i okazałe budowle kościelne, ozdabiać ich wnętrza arcydziełami sztuki, wznosić ołtarze i posągi. Wbrew nauce Słowa Bożego, głoszącej, że Bóg 'nie mieszka w świątyniach zbudowanych ręką ludzką' (Dz.17:24), poczęto uważać te budowle za przybytki Bóstwa i traktować je jako centrum nie tylko kultowe, ale także zbawcze. W ślad za tym rozwijała się odpowiednia nauka teologiczno-liturgiczna. W ten sposób

świątynie ziemskie - pełne blasku i wewnętrznego przepychu - zajęły miejsce świątyni niebieskiej, przykuwając do tych rzeczywistości ziemskich wzrok wyznawców Chrystusa. Nowy Testament znał jedynie pojęcie domów modlitwy jako miejsc wspólnych nabożeństw, lecz teologia czasów postapostolskich przekształciła je w sanktuaria, będące przybytkami Bóstwa, a przez fakt ten spowodowała przysłonięcie świątyni niebieskiej." [\(3\)](#)

Wcześniej ziemską świątynię i jej ceremonie uważano za odbicie niebiańskiej, zaś ziemskiego arcykapłana za symbol Mesjasza w niebie, jak ilustruje to literatura judaistyczna. [\(4\)](#) Do tego konceptu nawiązuje zarówno Józef Flawiusz,

[\(5\)](#)

jak Filon Aleksandryjski.

[\(6\)](#)

Filon używa podobnych słów (choć w nieco innym sensie), jak autor Listu do Hebrajczyków, który dowodzi, że izraelska świątynia była "cieniem" (gr.

skia

), "obrazem" (gr.

eikon

) i "modelem" (gr.

hupodeigma

) świątyni niebiańskiej.

List do Hebrajczyków ukazuje Mesjasza jako Arcykapłana, który "wszedł raz na zawsze do świątyni nie z krwią kozłów i cielców, ale z własną krwią swoją, dokonawszy wiecznego odkupienia... nie wszedł do świątyni zbudowanej rękami, która jest odbiciem prawdziwej, ale do samego nieba, aby się wstawić teraz za nami przed obliczem Boga" (Hbr.9:12.24).

Dopiero w tym kontekście można w pełni zrozumieć zaskakujące stwierdzenie autora Listu do Hebrajczyków, odnośnie ostatniego aspektu służby Chrystusa-Arcykapłana w niebiańskiej świątyni, tego, na który wskazywały ceremonie Dnia Pojednania:

"Jest więc rzeczą konieczną, aby odbicia rzeczy niebieskich były oczyszczane tymi sposobami, same zaś rzeczy niebieskie lepszymi ofiarami aniżeli te" (Hbr.9:23).

Niektórzy komentatorzy Biblii wzdragają się przed tym werselem, nie dowierzając oczom. "Niebiańska świątynia wymaga oczyszczenia?!" "Jak bezgrzeszna i doskonała rzeczywistość

może potrzebować oczyszczenia?" "Z czego?!" - pytają.

Autor Listu do Hebrajczyków nie wyjaśnił charakteru tego oczyszczenia, gdyż była to kwestia oczywista dla jego czytelników. Hebrajczycy dobrze rozumieli symbolikę ceremonii, jakie odbywały się w świątyni podczas starotestamentowych świąt.

Kluczem do zrozumienia powyższego wersetu jest słowo "oczyszczać" (gr. *katharizein*), będące odpowiednikiem hebrajskiego

kipper

, od którego pochodzi nazwa Dnia Pojednania (hebr.

Jom Kippurim

). Tego słowa (gr.

katharizein

)

Septuaginta

używa, gdy mowa o oczyszczeniu świątyni (Kpł.16:19). Słowo to występuje również w greckim tłumaczeniu tego fragmentu księgi Daniela, który podaje czas rozpoczęcia sądu, czyli oczyszczenia niebiańskiej świątyni (Dn.8:14; 9:25).

[\(7\)](#)

Dzień Pojednania ilustrował sąd Boży. Pierwsza faza dotyczyła tych, którzy wyznali grzechy Bogu i pozostali w społeczności z Nim. Zapis ich grzechów był w Dniu Pojednania usuwany. Druga faza obejmowała tych, którzy pozostali w buncie wobec Bożego planu zbawienia. Zapis ich grzechów miał spaść na nich i na instygatora wszelkiego grzechu - Azazela.

* * *

Nowy Testament stwierdza, że Mesjasz od wstąpienia do nieba jest jedynym Pośrednikiem ludzi (J.14:6; 1Tm.2:5). Wylanie Ducha Świętego i darów duchowych w Dniu Pięćdziesiątnicy było dowodem rozpoczęcia arcykapłańskiej posługi Chrystusa w niebie (Dz.2:33).

Zgodnie z nowotestamentową teologią Chrystus-Arcykapłan wspomaga wierzących i oręduje za grzesznikami (1J.2:1-2). Ostatnia faza Jego służby, podobnie jak końcowa ceremonia Dnia Pojednania polegać będzie także na wyeliminowaniu grzechu, co rozpocznie nową erę w

dziejach wszechświata.

"Przeto obrazy rzeczy niebieskich w taki sposób musiały być oczyszczone, same zaś rzeczy niebieskie potrzebowały o wiele doskonalszych ofiar od tamtych. Chrystus bowiem wszedł nie do świątyni, zbudowanej rękami ludzkimi, będącej odbiciem prawdziwej świątyni, ale do samego nieba." (Hbr.9:23-24)

Oczyszczeniu niebiańskiej świątyni nie służy krew baranków, lecz Baranka Bożego. On jest prawdziwym skarbem świątyni. Na Niego bowiem wskazywały święta starotestamentowe, ofiary, ceremonie oraz sprzęt świątyni izraelskiej.

Tak jak ziemską świątynia potrzebowała oczyszczenia z przeniesionych do niej symbolicznie grzechów wierzących, tak niebiańska musi być oczyszczona przy pomocy "o wiele doskonalszych ofiar od tamtych".

Zgodnie z Biblią, gdy Chrystus-Arcykapłan zakończy sąd połączony z oczyszczeniem niebiańskiej świątyni, wówczas "przyjdzie w chwale Ojca swego z aniołami swymi, i wtedy odda każdemu według uczynków jego" (Mt.16:27). Czy masz Go za swego Baranka i Pośrednika?

Jeszcze nie jest za późno. W świątynnej terminologii żyjemy w Dniach Trąbienia; wciąż decydujemy o swoim losie. Mesjasz, gdy zakończy dzieło pojednania w niebiańskiej świątyni, przyjdzie powtórnie z nagrodą i wyrokiem (Ap.22:12). Czy znajdziesz się wśród tych, którzy Go oczekują?

"Chrystus, raz ofiarowany, aby zgładzić grzechy wielu, drugi raz ukaże się nie z powodu grzechu, lecz ku zbawieniu tym, którzy go oczekują." (Hbr.9:28)

Powyższy materiał pochodzi z książki *Skarby Świątyni*.

Przypisy:

1. Na temat tego, co Biblia mówi o mieszkańcach kosmosu nieco szerzej piszę w książce *Apokalipsa: Czasy końca w proroctwach Biblii*.
2. Więcej informacji na ten temat znaleźć można w: *The Anchor Bible Dictionary*, t.6, s.v. "Temple, Jerusalem", s. 360.
3. Zachariasz Łyko, *Nauki Pisma Świętego*, s. 290.
4. E.g., Testament Lewiego, 3:4-8; 5:1; Apokalipsa Barucha, 4:3-6; 4 Księga Ezdrasza, 7:26; 8:52; 13:36; Testament Daniela, 6:2; Księga Jubileuszy, 31:14.
5. Józef Flawiusz, *Dawne dzieje Izraela*, 3, 6:4; 3, 7:7.
6. Filon Aleksandryjski, *De vita Mosis*, 2, 15:74; *De specialibus legibus*, 1, 12:66.
7. Więcej na temat tego proroctwa mówi książka *Apokalipsa: Czasy końca w proroctwach Biblii*.

ka i pisarski dorobek [autora artykułu](#)
tykułu [Alfredem Palla](#)
ictwo [BETEZDA](#)